

Tisztelt Főszerkesztő Úr és kedves Szerkesztő Úr,

Engedjék meg, hogy a 444.hu-n 2016. november 15-én 7.38 h-kor publikált *„Nincs az az isten, hogy a pénzügyi felügyeletnél ne tudták volna, mi folyik a Quaestornál”* címmel megjelent cikk – illetve immár az egész cikksorozat – kapcsán a Magyar Nemzeti Bank (MNB) szerepére, tevékenységére vonatkozó megállapításai kapcsán rögzítsünk néhány tény.

Ismételten szeretnénk hangsúlyozni, hogy a portálukon megjelent írás részletes és nagy ívű oknyomozás eredménye, amely sok olvasó számára adhatott segítséget a Quaestor-ügy megértéséhez. Az MNB-re – vagyis a bróker csalásokat, közte a Quaestor értékpapírcégénél történt visszaéléseket feltáró felügyelő hatóságra – vonatkozó elmarasztaló valótlan megállapításait ugyanakkor egyértelműen nem véleményként, hanem ténymegállapításként tették meg. A cikksorozatnak a jegybank politikai befolyásoltságáról, illetve bűnözők százmilliárdos csalásainak eltussolásában való együttműködéséről szóló hazug végkövetkeztetései – amelyek esetében nem bíbelődtek ezek bizonyításával – polgári jogi oldalról nézve kimerítik a rossz hírnév keltése, büntető jogi oldalról pedig a rágalmazás, illetve becsületsértés fogalomkörét.

A cikksorozat előzményeként, s elkészítésének periódusában Önök maguktól semmilyen módon nem keresték meg az MNB-t, hogy előzetesen kifejtse álláspontját az ügyben. Ezzel közös szakmánk legalapvetőbb elveinek egyikét (*„hallgattassék meg a másik fél is”*) rúgták fel.

Mint pontosan emlékeznek rá, Önöket a jegybank kereste meg 2016. október 28-án, személyes felügyeleti alelnöki konzultációs-interjú lehetőségét ajánlva fel a Quaestor-ügy felügyeleti vonatkozásainak bemutatására. Önök e konzultációs lehetőséget elutasították (!) „egyéb elfoglaltságra” hivatkozva, a korábbi cikkek kapcsán az MNB által kért szakmai pontosításokat pedig (indoklás, bármiféle visszajelzés nélkül) nem közölték le. (Az „egyéb elfoglaltságok” kapcsán megjegyzendő, hogy az újabb, immár a felügyelet szerepéről szóló cikk bő két héttel később jelent meg, tehát ezen időszak alatt sem óhajtották megismerni a valóságot). Újabb, készülő cikkük kapcsán a végül írásban elküldött szerkesztőségi kérdéseikre adott részletes, teljes körű jegybanki válaszok egy részét egyszerűen nem publikálták (a kristálytisztaság nem illett a koncepcióba), a továbbiakat pedig az olvasók megtévesztésére változtatlanul alkalmas módon közölték.

Mindezek alapján megállapítható: a meggyőződésből vagy megrendelésre elkészített cikkeik megírása előtt Önöknek – egy rendkívül fontos, közérdeklődésre számot tartó cikk kapcsán – bőségesen rendelkezésre állt volna idő a valóság megismerésére, de akár az MNB felügyelési körét meghatározó jogszabályok elolvasására, jogi szakértőkkel való egyeztetésére is. Ha az igazság érdekelte volna Önöket, így számtalan valótlan állításból megkímélhették volna legfőképp az olvasóikat, de önmagukat is. Bizonyára nem ez volt a cél.

El kell ismerni: a jegybankra vonatkozó valótlan állításait, csúsztatásait mesterien formázták meg (a témában járatlan olvasók számára eközben számos, a Quaestor-ügy lényegét valóban bemutató, dicséretesen sok hasznos adat, információ mellé tálalva). Az időközben Önökhöz eljuttatott – a jogszabályokon, nyilvános dokumentumokon alapuló – tények, információk sem ingatták meg Önöket.

Végül engedjék meg, hogy írásaikra visszakérdezve összefoglaljuk hazugságaik négy fő irányát, amelyek meghatározták cikkeiket. A válaszokat nyilvánvalóan Önök is éppolyan jól tudják, mint mi. Ennek kapcsán, ha megengedik, idézzük szakmánk egy további fontos alapelvét: *„hazudni nem szabad”*.

1. Mikortól látta el az MNB a Quaestor értékpapírcégének pénzügyi felügyelését, és azonos-e (jogutódja-e) a jegybank a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletével, illetve a korábbi felügyeletekkel?
2. Az MNB tárta-e fel a Quaestor brókercégnél történt visszaéléseket, s mennyi idő alatt?
3. Mely cégeket felügyelhet a jog szerint az MNB (vagy a mindenkori pénzügyi felügyelet) a Quaestor-csoporton belül, s melyeket nem? Vizsgálhatja-e a nem felügyelt cégek főkönyveit, pénzügymozgásait?
4. Mit felügyel a kötvénykibocsátó társaságok esetében a mindenkori pénzügyi felügyelet, s mit nem? Engedélyez-e pl. kötvénykibocsátásokat?

Tisztelt Főszerkesztő Úr és kedves Szerkesztő Úr,

Mindezek alapján az MNB a legutóbbi cikk kapcsán az alább felsorolt konkrét helyreigazításokra kéri Tisztelt Szerkesztőségüket. Egyúttal kérjük azt is, hogy a korábbi cikkek kapcsán Önöknek eljuttatott, de közzé nem tett helyreigazításokat, illetve sajtóválaszainkat is teljes terjedelmükben jelentessék meg a cikksorozat legutóbbi részében, közvetlenül az alatt.

1. *„Nincs az az isten, hogy a pénzügyi felügyeletnél ne tudták volna, mi folyik a Quaestornál”*

A cikk hamis, valótlan, az MNB-t közvetve bűncselekménnyel vádoló állítását semmi nem támasztja alá.

2. *„Valójában az sem igaz, hogy felügyelet leplezte volna le a csalást.”*

A cikk hamis állításával szemben vitathatatlan tény, hogy a csalás felderítésére az MNB célvizsgálatának keretében került sor. A tényállás tisztázására a jegybank több bizonyítási eszközt alkalmazott, ebből csak egy volt az ügyfelek tanúvallomása. Erre egyébként csak akkor került már sor, mikor a Quaestor értékpapírcége (QÉP) szervereinek tükörmásolása megtörtént, azaz az MNB birtokában volt a visszaélés rekonstruálásához szükséges adatsor. Hogy a tanúvallomásokra sor került volna a vizsgálat új módszerekkel való megindítása nélkül, már nem állapítható meg. Tény tehát, hogy az MNB vizsgálata tárta fel és állította meg a 20 éves visszaélést.

3. *„Az ellenőrök hozzákezdtek a munkához, de rögtön érezhették, hogy valami nincs rendben.”*

A cikk sugallatával ellentétben a felügyelők nem egyszerűen a „munkához” kezdtek hozzá, hanem az új módszernek megfelelően a QEP szervereinek tükörmásolásához, ami ténylegesen „sarokba szorította” azután a társaság vezetőit.

4. *„A telefon most nem volt elég.”*

A cikk állításával ellentétben semmilyen adat nincs arra vonatkozóan, hogy bármikor korábban bármilyen felügyeleti lépést befolyásolhatott volna bármelyik Quaestor-munkatárs, pl. Tarsoly Csaba.

5. *„nem sokkal korábban aláírta a Quaestor kötvénykibocsátását jóváhagyó határozatot.”*

A cikk állításával ellentétben kötvénykibocsátást a törvény szerint sosem hagyott (nem hagyhatott) jóvá az MNB. A jegybanki engedély kötvénykibocsátásnál kizárólag a kibocsátási tájékoztató közzétételére vonatkozik.

6. *„Éppen akkor vette át a pénzügyi felügyelet vezetését, ami után a Quaestor 2013-as ellenőrzését büntetés nélkül zárták le.”*

A cikk valótlan állításával ellentétben a 2013. évi felügyeleti vizsgálat büntetés nélküli lezárása nem azt követően történt, hogy az MNB átvette a pénzügyi felügyelés feladatait, hanem azt megelőzően, még a PSZÁF idejében.

7. *„Korábban azt mondta Windischnek a Quaestor vezetője, hogy nem szeretné, ha minden jegyzőkönyvbe kerülne, amit elmondott, mert ez aláásná a tervezett megállapodását a kormánnyal.”*

A cikk valótlan állításával ellentétben az MNB nem jegyzőkönyvezett szándékosan semmiféle szűkebb adattartalmú vallomást. A valóság az, hogy a jegybank a tanúmeghallgatási jegyzőkönyvbe a jogszabályoknak megfelelően pontosan azt rögzítette, amit a szabályos meghallgatás keretei közt az ügyfél képviselője elmondott.

8. *„A felügyelet a Deloitte bevonásával, néhány megmaradt quaestoros dolgozó segítségével értette csak meg a következő hetekben, mi is történt egészen pontosan.”*

A cikk valótlan állításával szemben a jegybanki vizsgálat tárta fel a visszaélést, és azonnal, még a vizsgálat első napjának éjjelén meghozott határozott felügyeleti intézkedéssel megálljt parancsolt a további károkozásnak. A cikk ellentmondásosságát jelzi, hogy miközben az egész írás (és a címe is) hamisan azt sugallja, hogy az MNB mindvégig tudta, mi zajlik a QÉP-nál, e mondat arra utal, hogy a jegybank még a vizsgálat után se értette/tudta volna azt.

9. *„De a fenti rövid eseménysorból – amit tanúvallomások jegyzőkönyveiből rekonstruáltam – látható, hogy valójában nem a felügyelet leplezte le a csalást.”*

A cikk valótlan állításával szemben a valóság az, hogy a visszaélés feltárására – több bizonyítási eszközre támaszkodva – az MNB célvizsgálata keretében került sor.

10. *„Maguk a Quaestor-vezetők döntöttek úgy, hogy bevallanak mindent a jegybank embereinek. Hogy miért, az máig nem egyértelmű”*

A cikk valótlan állításával szemben teljesen egyértelmű, hogy miért kényszerültek vallomástételre: az MNB új vizsgálati módszertanának köszönhetően már a QÉP-vizsgálat első napján jegybank birtokába került a teljes leleplezést lehetővé tevő adatállomány. A részben feltáró tanúvallomások már a majdani bírósági pertaktika részét képezhették, apellálva az együttműködés (vagy annak látszata) majdani (akár büntetőjogi) pozitív értékelésében.

11. *„Ekkorra a felügyelet bejelentései miatt már bőven bűncselekményekről volt szó a sajtóban, így könnyedén utasíthatta vissza Orbán az állami segítséget.”*

Orbán Gábor akkori államtitkár urat már a vizsgálat első napján levélben tájékoztatta az MNB a visszaélések feltáráról, a cikk valótlan állításával ellentétben nem ekkor értesült a helyzetről.

12. *„Csak a kötvényesek 210 milliárd forintot vesztek.”*

A cikk valótlan állításával szemben mintegy 150 milliárd forintnyi a nem létező kötvény értékesítésével okozott kár. A Quaestor-csoport mérlege szerint az eszközök értéke 100 milliárd forint körüli, a tényleges érték a felszámolási eljárás során tisztázódhat. A Kártalanítási Alap és a BEVA kifizetései miatt az ügyfelek tényleges vesztesége nagyságrendekkel kevesebb lehetett.

13. *„Látták a bajt”*

A cikk hamis állításával szemben a célvizsgálat lefolytatása előtt az MNB kizárólag a legális Quaestor kötvény gazdasági kockázatait láthatta a felügyelet (ennek köszönhetően íratta be e rizikót a kötvénykibocsátási tájékoztatóba), s nem azt, hogy az ügyfelek értékpapírjait eltulajdonítják, illetve csalás-

sal megkárosítják őket. Összehasonlításként: a Buda-Cash ügy esetében sem az merül fel problémaként, hogy az ellopott állampapírok kibocsátásával lett volna gond.

14. *„Alaposan átvilágították az MNB-sek a vevő Quaestor-csoportot a Credigen bank 2014-es megvásárlásakor is.”*

A cikk hamis állításával ellentétben banki részesedésszerzés engedélyezése során se a bank, se a teljes Quaestor-csoport átvilágítására törvény alapján nincsen szükség/lehetőség az MNB részéről. A részesedésszerzéshez szükséges törvényi feltételek meglétét ugyanakkor az MNB szabályosan megvizsgálta, és a jogszabályoknak megfelelő döntést hozott.

15. *„A Quaestorban, mint minden pénzügyi szolgáltatónál, bent ült egy megfelelőségi biztos (compliance officer), akinek végig az volt a feladata, hogy a felügyelet szempontjait érvényesítse a cégnél.”*

A cikk csúsztatása azt a hamis látszatot keltette, mintha a compliance officer az MNB munkatársa lenne, holott ez nem igaz.

16. *„Itt van például az a levél, amit 2014. szeptember végén, tehát fél évvel a bukás előtt fogalmazott meg a Magyar Nemzeti Bank kötvényengedélyezési ügyekben illetékes főosztályvezetője, Dakó Gábor. A hivatalos levelet a Quaestor Financial Hírújság vezetőinek címezte a felügyelet, és a Hírújság kötvények tájékoztatójával kapcsolatos hiánypótlásról van benne szó. A levélből látszik, hogy a felügyeletnél kristálytiszta látták, mi az alapvető gond a Quaestor modelljével: hogy nincsenek nyereséges projektek, viszont hatalmas az adósság.”*

Az iratban – amely nem kiküldött felhívás, hanem egy belső, és ilyen módon nem nyilvános, hanem szolgálati titokkörbe tartozó feljegyzés – a kibocsátó által benyújtott auditált pénzügyi információk alapján a Quaestor felé tett megállapítások szerepelnek. A kötvénykibocsátáshoz készülő tájékoztató közzétételének engedélyezése során a hatósági feladatkör – a cikk hamis állításával ellentétben – a kibocsátó megalapozott megítéléséhez szükséges pénzügyi és gazdasági információk bemutatása a tájékoztatóban, amelynek tartalmáért viszont kizárólag a kibocsátó felel. Másrészt a kötvénykibocsátás (közgazdaságlag hitelfelvétel) maga nem engedélyköteles tevékenység, így maga az a tény, hogy a kibocsátó eladósodottsági foka magas („*hogy nincsenek nyereséges projektek, viszont hatalmas az adósság*”) nem képezheti elutasítás tárgyát. „*A formai követelményeknek való megfelelést hangsúlyozó, jogi központú megközelítésen*” kívül nincs hatásköre az MNB-nek ezekben az eljárásokban, így például azt sincs joga megállapítani, hogy a „*Quaestor gazdálkodási adatai alapján, hogy milyen irányba tart a vállalatcsoport*”. A cikkben bemutatott belső feljegyzés is ebben a szellemben tett javaslatokat a tájékoztató kiegészítésére.

Másrészt a cikk sugallatával ellentétben nem e kibocsátási tájékoztató alapján került sor a fiktív 160 milliárdos állomány értékesítésére. A legális kötvényprogramnak (és a kibocsátási tájékoztatónak) semmi köze sincs az MNB által feltárt – a gyanú szerinti – bűncselekményekhez. Tehát a cikk egymástól jól elkülöníthető jogi megítélésű magatartásokat kapcsol össze és végeredményként azok valós tartalma helyett jut előfordított következtetésre.

17. *„Az, hogy a felügyelet pont ezeken a kérdéseken problémázott, leginkább talán azért érdekes, mert éppen ezek azok az őrzött gyanús jelek, amik akkor már hosszú ideje láthatóak voltak a Quaestor körül, és mindenképpen szükségessé tettek volna egy erősebb felügyeleti fellépést.”*

A cikk valótlan állításával ellentétben ezek a jelek nem a feltárt visszaélésre, hanem a nyilvános mérlegadatokról látható gazdasági kockázatra utalnak. Éppen az MNB volt az, amely minél részletesebb kibocsá-

tási tájékoztató összeállítását követelte meg, hogy a befektetők minél jobban megállapíthassák a befektetés kockázatát

18. *„A felügyelet 2014. szeptemberi leveléből látszik, hogy ezekkel a nyilvánvaló tényekkel tisztában voltak az MNB-nél is, legkésőbb fél évvel a bedőlés előtt. Csakhogy ezekből a jelekből nem azt a következtetést vonták le, hogy keményebben rámenjenek a cég ellenőrzésére – mondjuk rendkívüli adatszolgáltatást kérjenek, rendkívüli ellenőrzést tartsanak –, hanem azt, hogy ki kellene egészíteni a kötvények kibocsátási tájékoztatóját néhány további információval (például hogy miből tervezik visszafizetni a kötvényadósságokat).”*

„az MNB nem lépett fel a céggel szemben néhány hiánypótlásra való felszólításnál erélyesebb eszközzel”

A cikk valótlan állításával ellentétben a jegybank számára – a célvizsgálat lefolytatása előtt - semmi sem utalt bűncselekmény elkövetésére. A gazdasági kockázatok kapcsán az MNB egyet tehet, amit meg is tett: a befektetők számára ezek reális megítéléséhez szükséges tényeket beleírta a kibocsátási tájékoztatóba. A jegybank a törvény szerint nem tilthatja meg semmilyen gazdasági kockázat esetén sem a hitelfelvételt/kötvénykibocsátást. Nem is lenne ésszerű ilyen hatáskör MNB-hez való telepítése, hiszen egy ilyen lépés önmagában be tudna dönteni bármilyen cégcsoportot. Magyarország piacgazdaság, a gazdasági/befektetési döntések nem felülvezéreltek, az MNB csak a transzparenciát biztosíthatja, és ebben is alapvetően az auditált, tehát hitelesnek tekintendő beszámolókra támaszkodhat.

19. *„a végül jóváhagyott kötvénytájékoztatóban semmi lényegi nem változott az MNB által kifogásolt dolgok közül (48. oldal)”.*

A cikk hamis állításával ellentétben az MNB által küldött felhívás alapján a kibocsátó a vonatkozó jogszabályi keretek között érdemben módosította a kibocsátási tájékoztatót. Ennél részletesebb (konkrét jövőbeli számszerű adatokat tartalmazó) bemutatásra könyvvizsgálói auditálás nélkül a jelenlegi jogszabályi környezetben nincs lehetőség, de ilyen információ tájékoztatóban történő bemutatására a kibocsátó nem is kötelezhető. A kibocsátó jövőbeli gazdasági működéséről való hatósági döntésben megnyilvánuló értékítélet/minősítés meghozatalára nincs lehetőség.

20. *„A levelezésből nem látni annak jelét, hogy az MNB kétségbe vonta volna azoknak a számoknak a hitelességét, amiket a Quaestor elküldött, az viszont nyilvánvalóan kiolvasható a quaestoros emailekből, hogy a csaló cégben tudatosan játszottak a felügyelet gyengeségeire, így a bürokratikus eljárás lassúságára és a formai követelményeknek való megfelelést hangsúlyozó, jogi központú megközelítésre.”*

A kötvénykibocsátási tájékoztató alapját a hatályos jogszabályi környezetben az auditált pénzügyi információk képezik. A cikk hamis állításával ellentétben ennek felülbírálata vagy egy kibocsátó gazdasági működéséről való hatósági döntésben megnyilvánuló értékítélet/minősítés meghozatala teljesen ellentétes lenne a jegybank felügyelését meghatározó magyar és európai uniós jogszabályokkal.

21. *„Ez a levélváltás 2014 őszén történt, ha akkor közbelép a felügyelet, akkor több száz, talán több ezer befektető milliárdjait lehetett volna megmenteni. „*

A cikk félrevezető állításával szemben 2014. szeptemberére mind az érintett ügyfélállomány, mind a kötvényállomány több, mint 96 százaléka már létezett, azok pénzét eltulajdonították a visszaélés során, így már nem lehetett volna megmenteni azt. A 2014-ben engedélyezett tájékoztató alapján kötvénykibocsátás érdemi nagyságrendben nem is történt.

22. *„Picit több, mint két év alatt körbemegy 55,6 milliárd forint, öt számla között”*

A Quaestor-csoport tagjai közötti jelentős számlamozgás önmagában sem volna gyanús, mivel a csoport sajátos finanszírozása miatt ugyanaz a kötvény jogszerűen eladható volt többször is egymás után. A QÉP ugyanis gyakorlatilag likvid másodpiacot biztosított a papíroknak. Emiatt a kb. 60 milliárd forintnyi kötvényállomány forgása ténylegesen sokszorosa volt a kibocsátott mennyiségnek. (A befektetők nem lejárattig tartották a papírokat, hanem adták-vették a QÉP-pel.)

23. *„mi volt ezeknek a cégen belül „VIBER-köröknek” nevezett körbeutalgatásoknak a célja: így finanszírozták, hogy a Quaestor Invest (a QÉP-nél vezetett, tehát a QÉP KELER M-nél futó számlájáról fizetve) le tudja jegyezni a Quaestor Hrudira kötvényeit – és közben mindenkit, így üzleti partnereiket és a felügyeletet is jól összezavarják.”*

E megoldás esetében csak a ténylegesen megkeletkezett kötvények finanszírozását szolgálta, tehát annak nagyságrendje megfelel az MNB által várt mennyiségnek. Az, hogy a VIBER-t 1999 óta az MNB működteti, a cikk valótlan állításával ellentétben semmilyen mértékben nem kapcsolódik a Quaestor-ügyhöz, mivel a pénzügyi felügyeleti feladatokat az MNB csak 2013 októbere óta látja el. A számlamozgásoknak ráadásul csak nagyon kis hányada történik a VIBER-rendszeren keresztül, így az nem volt alkalmas a csalás-sorozat feltárására. Ismételten jelezni kell, hogy az MNB csak a felügyelt intézmények számlamozgásait vizsgálhatja. A korábbi – utoljára 2013 nyári – átfogó PSZÁF-vizsgálatokhoz képest kiugró számlamozgási értékek egyébként nem keletkeztek. A PSZÁF általi vizsgálatok komoly hiányosságot nem tártak fel, így az ezáltal „validált” értékek gyanút nem jelentettek.

24. *„A Quaestor Értékpapírnak sokféle jelentési kötelezettsége volt a felügyelet felé. Az egyik ezek között a napi Mifid tranzakciós jelentés volt. Ebben a jelentésben minden piaci tranzakciót minden nap jeleznie kellett volna a QÉP-nek a felügyelet felé.*

A baj csak az, hogy ebben éveken át kizárólag a részvénytőzsi tranzakciókat jelentették. Sem az államkötvények, sem a Quaestor-kötvények másodpiaci kötéseiről nem számoltak be a felügyeletnek. Ennek mindenképpen gyanúsnak kellett volna lennie, óriási hanyagságra utal, hogy a felügyeletnél észre sem vették.”

A cikk valótlan állításával ellentétben a MiFID tranzakciós jelentésben csak a szabályozott piacokra bevezetett értékpapírokat (vagy olyan derivatív termékeket, amelynek értéke szabályozott piacra bevezetett termék értékétől függ) kell jelenteni. Tehát a Quaestor-csoport által kibocsátott értékpapírok esetében nem volt jelentési kötelezettség. A QÉP MiFID jelentése azonban ténylegesen hiányos volt, viszont ezt a PSZÁF 2013. évi átfogó vizsgálata megállapította, és határozatba foglalta.

25. *„A határozatot Gázmár Zoárd írta alá, a PSZÁF vezetője Szász Károly volt, a vizsgálatot Rosta József vezető felügyelő irányította, és Windisch László későbbi felügyeleti MNB-alelnök feladata volt annak utókövetése.”*

Az utókövetés – amely a cikk állításával ellentétben nem a felügyeleti alelnök, hanem az MNB szervezeti és működési szabályzata szerint erre kijelölt szakmai terület feladata volt – megtörtént.

26. *„Májor a találkozó után arról írt Tarsolynak, hogy voltak „áthallások a Q Csoport felé amiket kezelni kell”, mivel a felügyeleteteket nem csak a bank érdekelte, hanem az is, hogy a bankvásárlás hogyan hat majd a kötvényesekre.”*

A cikkben szereplő csúsztatással ellentétben az MNB kérdés teljesen egyértelmű volt a Quaestor-csoport felé: arra vonatkozott, hogy esetleg a bankot nem arra a célra hozták-e létre, hogy a tulajdonos vállalat-csoportját finanszírozza.

27. *„Szóval miért nem szúrt szemet ez az egész kétszázmilliárdos család a pénzügyi felügyeletnél senkinek? Az ügyben megkérdeztük a Magyar Nemzeti Bankot is, amely 2013 őszén, a PSZÁF beolvasztása óta a pénzügyi felügyelet csúcsszerve.”*

A cikk valótlan állításával ellentétben a szerző nem volt kíváncsi a valóságra. Az MNB számára felajánlott előzetes személyes konzultációjának lehetőségével sem élt, a jegybank számára elküldött írásos válaszait pedig egyoldalúan megvágva, lerövidítve közölte.

28. *„Ez az érv több szempontból is vitatható. Egyrészt láttuk a cikk elején, hogy gyakorlatilag nem az MNB fedte fel a csalássorozatot, hanem a Quaestor két vezetője egymástól függetlenül vallott be mindent az MNB-seknek, abban a hitben, hogy a Quaestor Hkr-vel csődvédelme miatt – amit már korábban elhatároztak – kapnak néhány hónap haladékot.”*

A cikk valótlan állításával szemben vitathatatlan tény, hogy a Quaestor-ügyet az MNB egy jogilag meghatározott keretek között lefolytatott célvizsgálata keretében tárta fel.

29. *„Másképpen pedig hiába lehet jogilag igaz, hogy a PSZÁF nem egyenlő az MNB-vel, tartalmilag ennek az ellenkezője az igazság.”*

A cikk hamis állításával ellentétben a vonatkozó jogszabályok egyértelműen nevesítik, hogy az MNB nem a PSZÁF jogutódja.

30. *„A felügyelet azt is írja, hogy „a feltárt visszaélés alapja bűncselekmény, amely feltárása és felderítése túlmegy az MNB feladat- és hatáskörén, mivel az MNB nem bűnüldöző hatóság”, ami jogilag szintén igaz, de hát éppen a mindenkori pénzügyi felügyeletnek kellene lennie annak a hatóságnak, ami a lehető leghamarabb figyelmezteti ilyen esetekben a bűnüldöző hatóságokat.”*

A cikk hamis állításával ellentétben az MNB eddig is minden esetben és a jövőben is azonnal jelzi a nyomozó hatóságoknak, ha bűncselekményre utaló jeleket észlel a hatáskörébe tartozó személyeknél és intézményeknél. A kibocsátási tájékoztató kapcsán ilyen körülmény nem merült fel, és - tekintettel az előző pontban foglalt elvekre is – az MNB számára nyomozati jogkör híján nem képezi az eljárás részét ezek felderítése. Így a cikk egy olyan kötelezettség elmulasztását kérte számon az MNB-től, amellyel nem is rendelkezik.

31. *„Ha nem lenne egyértelmű: lehet, hogy valaki felelős volt azért, hogy a Quaestor beszívhatott több mint kétszázmilliárd forintot kisbefektetőktől nagyrészt illegálisan, korábban pedig tízmilliárdokat dézsmált takarékszövetkezetek és önkormányzatok náluk vezetett számláiról. De ez a felelős egyáltalán semmiképpen sem lehet: a mindenkori pénzügyi felügyelet.”*

32. *„Érdekes módon az ügyészség a felügyelet szerepével kapcsolatban ugyanezeket a kommunikációs paneleket ismételte.”*

Az MNB-nek nem feladata megítélni a korábbi pénzügyi felügyelet szerepét, esetleges felelősségét. Ilyen állítás – a cikk valótlan megfogalmazásával ellentétben – az MNB részéről sosem született. A jegybank az MNB szerepéről nem „kommunikációs paneleket”, hanem az igazságot foglalja össze – minden alkalommal.

33. *„A mostani felügyeleti vezetőket úgy hallgatták ki a nyomozók a Quaestor-ügyben, mint akiknek előadásra van szükségük a tőkepiacok működésével kapcsolatban, és nem úgy, mint akik potenciálisan mulasztásokat elkövető hatósági emberekkel beszélnek.”*

Az MNB jelenlegi felügyeleti vezetőit 2013 őszén nevezték ki, a PSZÁF korábbi átfogó vizsgálataihoz személyükben semmi közük nincs. Egy vizsgálat, a sikeres és eredményes 2015. márciusi célvizsgálat kapcsolható nevükhöz, az a vizsgálat, amelynek keretében feltárták és megállították a Quaestornál a közel 20 éve háborítatlanul zajló károkozást. Az MNB és az érintett jegybanki szakemberek, vezetők besározására tett próbálkozás nyilvánvalóan politikai indíttatású, emberileg mélyen igazságtalan, és egyben az újságírói etikával is ütközik.

34. *„A Quaestor-csoport évtizedes érintetlenségét nem lehet mással magyarázni, mint azzal, hogy egy sor hivatalnok tudta a helyét: nem érdemes kötekedni egy olyan cégcsoporttal, amelyiknek ennyire jó politikai kapcsolatai vannak.”*

„Nagyjából úgy, mint ahogy az újságok öncenzúráznak. Az pedig, hogy Tarsoly Csabáék annyira bíztak az állami segítségben (egymás közt soft landingnek hívták ezt), és hogy a felügyelet partner lesz az ügy eltussolásában, arra utal, hogy erős alapjuk volt erre. De túlbecsülték a korábban mindig remek politikai kapcsolataikat.”

A cikk e hamis állításai polgári jogi oldalról nézve az MNB rossz hírneve keltésének, büntető jogi oldalról rágalmazásnak/becsületsértésnek minősülnek. A valóságban a jegybank felügyeleti munkáját a politika sosem próbálta meg befolyásolni, s erre vonatkozó adat a korábbi felügyeleti esetekben sem merült fel. (Teljesen komolyan vehetetlen a cikk írójának tudományos-fantasztikus szférába sorolható elképzelése, miszerint 20 éven keresztül működő, hét különböző kormányon átívelő politikai korrupció állna a háttérben.)

35. *„Nem küld ez jó üzenetet ez a magyar pénzügyi rendszer működéséről.”*

A cikk valótlan állításával ellentétben éppen a közbizalmat erősíti az, hogy az MNB által átvett, megújított pénzügyi felügyelet képes volt a Quaestor által korábban közel két évtizedig háborítatlanul folytatott csalássorozatot megállítani. Ez alapján egyértelmű, hogy helyes döntés volt a jogalkotó részéről a felügyelés feladatkörének átadása a jegybank részére, s jelenleg jó kezekben van a pénzügyi rendszer felügyelése.

Budapest, 2016. november 16.

Magyar Nemzeti Bank